Свидѣли се прѣстанѣ на рѣка, кой
ѣтъ тѣхъ е найдостоенъ.

Иччъ-тие глупаци! кадѣ имъ пале-
ченѣ, безъ мене, всички заедно нѣщо
не струватецъ то-ичсъ сѣмъ и то сѣмъ
достоенъ отъ ~~всѣ~~ всѣ нѣщадви. —

Обидѣнъ се указанецъ тѣ и рѣкъле:
всички работе дори и найдребнѣ тѣ
казанъ, азъ моя отъ всѣ нѣщадви да
изработя по-искусно; за това азъ сѣмъ
найдостойнъ тѣ. —

И това срѣдниятъ прѣстъ се провѣ-
нѣлъ: що думате ви, кекавци и едни,
не сѣмъ ли азъ на срѣда та, не ме ли
самъ богъ поставилъ за старѣйшина;
ли не сѣмъ най високъ отъ всѣ нѣща-
ви, за да ме и найдостоенъ?

Азъ видѣ, рекъ мезинецъ тѣ, че ви
всѣ нѣща сте свѣдѣнски глупаци; не видѣ-
те ли, че на мене се гурнатъ прѣдсѣдатѣ,
катю знатъ вѣнецъ и корона отъ без-
цѣнни камѣнье на царска та глава,
вирдѣ та, че и самитѣ хора та не прѣ-
познаватъ за найдостоенъ. —

Само малкиятъ прѣстъ се мълчалъ.
Всички тѣ го начепатили да кажре и
той нѣщо. Азъ мисля, рекъ палецъ-та,
че богъ е гурнилъ всякого едного отъ насъ
тамъ дѣто трѣва и дѣто луе и дѣто то,
и кой то на дѣсно то се прави нова, кое
тамъ се пади да прави, той прави ма-
лчъ-та бозия, а съ това и всичко. —

Всички тогазъ извикали: право е, и
истина е дѣто каза; и тиси каквото и ние
ний сми каквото сме; глупави сми
дѣто се карали.

*

палецъ-тъ рѣкълъ: хайдѣ да ядемъ.
указанецъ тъ рѣкълъ: каквво да ѣдемъ?
Каквото дамъ господъ, рѣкълъ срѣдниятъ.
Хадѣ да крадемъ, рѣкълъ мезинецъ-тъ
азъ ще кажа, рѣкълъ кутлецъ тъ.
Кутле-кутле кутлецуе, не горе-вашъ
ако Кажемъ